

ABBY JIMENEZ

USA TODAY
BESTSELLER

Součást tvého světa

MODERNÍ
ROMANCE
OD AUTORKY
BESTSELLERU
JENOM KAMARÁDI

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA

KNIHY ABBY JIMENEZ

V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI

Jenom kamarádi

Šťastně až navěky

Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA

Součást tvého světa

Připravujeme

Navždy tvoje

MYSTERY PRESS, 2024

ABBY JIMENEZ

*Součást
tvého
světa*

PŘELOŽILA

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „Part of Your World“ v roce 2022 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hachette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2022

Translation © Monika Pavlisová, 2024

Cover Illustration © Dana Lédl – Myokard, 2024

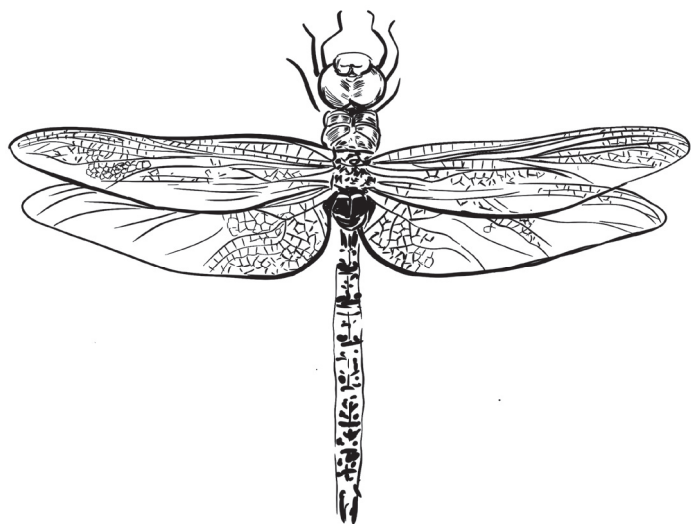
Book Design © Veronika Kopečková, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-661-3 (pdf)

**PRO JEANETTE, TERRI,
DAWN A LINDSAY.**

NEUMÍM SI PŘEDSTAVIT,
ŽE BYCH ZVLÁDLA BYŤ JEN
POLOVINU TOHO, CO DĚLÁM,
BEZ VAŠÍ NEÚNAVNÉ PODPORY.
TAHLE JE PRO VÁS.

JEDNA

Alexis

Před světly mých reflektorů se nad dlouhými stvoly trávy v příkopu třepotaly mušky. Ještě pořád jsem křečovitě svírala volant a srdce mi bušilo.

Strhla jsem řízení, abych se v husté mlze vyhnula mývalovi na silnici, a sjela jsem do mělkého příkopu vedle silnice. Byla jsem v pořádku. Otřesená, ale v pořádku.

Zkusila jsem zařadit zpátečku, ale kola se jen naprázdno protočila. Asi bahno. *Krucifix*. Měla jsem si místo sedanu koupit SUV.

Vypnula jsem motor, zapnula výstražné blinkry a zavolala asistenční službu. Oznámili mi, že přijedou asi za hodinu.

Dokonalé. Jednoduše *dokonalé*.

Domů jsem to pořád měla ještě dvě hodiny cesty a teď jsem trčela na nějaké bezejmenné silnici mezi pohřebním ústavem v Cedar Rapids v Iowě, odkud jsem právě odjela, a svým domem v Minneapolis. Umírala jsem hlady, chtělo se mi na záchod a na sobě jsem měla stahovací prádlo. Vlastně perfektní finále toho nejhoršího týdne v mém životě.

Zavolala jsem své nejlepší kamarádce Bri. Zvedla to hned po prvním zazvonění. „Tak? Jaký byl pekelný týden?“

„No, rozhodně ti můžu říct, jak skončil,“ sklopila jsem si sedadlo. „Právě jsem s autem sjela do škarpy.“

„Au. Jsi v pořádku?“

„Jsem.“

„Zavolala sis asistenční službu?“

„Ano. Přijedou za hodinu. A na sobě mám stahovací body.“

Sykla. „Satanovo prádlo? Ty ses před cestou nepřevlékla? Musela jsi odtamtud vylézt, jako by tě pronásledovali. Kde jsi?“ zeptala se.

Vykoukla jsem ven přes čelní sklo. „Netuším. Doslova uprostřed ničeho. Nevidím ani lampy.“

„Máš něco s autem?“

„Nevím,“ přiznala jsem. „Neměla jsem šanci vylézt, abych se podívala. Ale nemyslím si.“ Nespokojeně jsem se zavrtěla na sedadle. „Víš co? Vydrž chvíli. Já si to sundám.“

Odepnula jsem bezpečnostní pás a sklopila sedadlo, jak nejvíc to šlo. Sundala jsem si lodičky a zahodila je pod sedadlo spolujezdce. Potom jsem se natáhla, abych si mohla rozepnout šaty. Stáhla jsem si ramínka všité podprsenky a opřela se na sedadle, abych si vytáhla obepnuté černé koktejlové šaty nahoru přes boky. Palce jsem zahákla za vrchní část stahovacího prádla.

Nikdo kolem nebyl. Za poslední půlhodinu tu neprojelo jediné auto. Ale ve chvíli, kdy jsem si začala s obtížemi stahovat punčocháče, oslnila mě ze zpětného zrcátka světla přijíždějícího auta – samozřejmě.

„Do háje,“ vydechla jsem a zrychlila své pohyby.

Bylo to, jako snažit se vysoukat celé tělo ze stahovací ponožky na čas. Slyšela jsem bouchnutí dveří a zuřivě ze sebe stahovala přilnavá ramínka stahovacího prádla dolů ke kolenům a pod volant. Odkopla jsem je právě ve chvíli, kdy někdo přistoupil k okénku.

Zničehonic se tam objevil velký chlupatý pes, který mi skočil na dveře, aby se na mě podíval. Hned za ním se objevil chlapík

s bradkou v džínové bundě s kožešinovým límcem. „Huntere, sedni.“ Stáhl psa zpátky a zaklepal na sklo. „Haló, jste v pořádku?“

Měla jsem pořád rozepnutý zip a šaty vyhrnuté skoro do pasu. „V pohodě,“ rychle jsem si stáhla šaty na stehna a otočila se holými zády k sedadlu spolujezdce. „Mýval.“

Přiložil si ruku k uchu. „Promiňte, vůbec vás neslyším.“

Pootevřela jsem okénko. „Strhla jsem volant kvůli mývalovi. Jsem v pořádku,“ opakovala jsem hlasitěji.

Vypadal pobaveně. „Jo, těch tu máme spoustu. Chcete vytáhnout?“

„Už jsem volala odtahovku. Ale děkuju.“

„Jestli jste volala odtahovku, tak to čekáte na Carla,“ řekl. „To si počkáte.“ Kývl směrem k silnici. „Myslím, že dole *U válečných veteránů* dopíjí zhruba šesté pivo.“

Zavřela jsem oči a unaveně vydechla. Když jsem oči znovu otevřela, ten muž se na mě usmíval. „Dejte mi vteřinku, vytáhnou vás.“

Nečekal na odpověď a odešel dozadu za mé auto.

Rychle jsem si zapnula šaty. Potom jsem vzala do ruky telefon. „Nějaký chlap mě vytáhne,“ zašeptala jsem Bri.

Natočila jsem zpětné zrcátko, abych viděla jeho registrační značku, ale oslňovala mě světla na jeho autě. Zvenku jsem uslyšela cinkání kovu. O dveře se mi znovu opřel pes, aby si mě prohlédl. Začal vrtět ocasem a štěkat.

„To je pes?“ zeptala se Bri.

„Jo. Patří tomu chlapovi,“ odmítavě jsem pokývla hlavou na psa. Olizoval mi okno.

„Proč jsi tak udýchaná?“

„Když přijel, zoufale jsem se snažila vyvléknout z toho prádla,“ popadla jsem shrnuté prádlo z podlahy a strčila ho do kabelky. „Byla jsem polonahá, když mi zaklepal na okénko.“

Rozesmála se tak nahlas, že jsem musela dát telefon pryč od ucha.

„To není vtipné,“ šeptala jsem.

„Možná ne pro tebe,“ pořád se smála. „No a jak ten chlap vypadá? Nějaký starý úchylák?“

„Ne. Vlastně je celkem roztomilý,“ uznala jsem a snažila se v bočním zrcátku sledovat, co se za mnou děje.

„Ahááá. A jak vypadáš ty?“

Přejela jsem se pohledem. „Vlasy a make-up v pohodě, černé šaty na pohřeb...“

„Dolce?“

„Jo.“

„Takže sexy. Zůstanu na telefonu, kdyby tě chtěl zabít.“

„Haha. Díky,“ opřela jsem se do sedadla.

„Pohřeb teda stál za prd?“ zeptala se Bri.

Dlouze jsem vydechla. „Strašně. Všichni se mě pořád ptali, kde je Neil.“

„A co jsi jim řekla?“

„Nic. Že jsme se rozešli a že o tom nechci mluvit. Nemluvila jsem. A Derek se samozřejmě vůbec neukázal.“

„Musí si to v Kambodži vážně užívat. Přichází o tolik zábavy,“ odtušila Bri.

Moje dvojčce mělo dokonalou schopnost vyhybat se veškerým rodinným dramatům. Jasně, nemohl vědět, že prateta Lil náhle zemře v pečovatelském domě a že zůstanu sama v jámě lvové na třídním rodinném setkání po pohřbu – ale i tak to pro něj bylo značně typické. Stáhla jsem okénko ještě o trochu níž, abych mohla pohladit toho psa. Měl huňaté obočí a zlaté oči, které vypadaly při pohledu na mě vyděšeně.

„Máma napsala moc hezký nekrolog,“ drbala jsem psa za uchem.

„To mě nepřekvapuje.“

„A Neil mi celou dobu posílal zprávy.“

„To mě *taky* nepřekvapuje. Ten chlap má vážně drzost. Od-povídala jsi mu?“

„Samozřejmě že *ne*,“ odtušila jsem.

„Dobře.“

Zvenku bylo slyšet další cinkání.

„Fajn, tak poslouchej,“ řekla Bri. „Napadlo mě, že bychom si mohli vyrazit na dvojité rande, až se vrátíš.“

Zasténala jsem.

„Jen mě vyslechni. Nebude to nijak komplikované.“

Bude to extrémně komplikované.

„Obě si vybereme toho nejvíc sexy chlapa na tinderu. Nej-spíš tam budou mít fotku s rybou, ale to je jedno. Vezmeme je do kavárny naproti Nickově kanceláři, kam si chodí každý den v půl dvanácté pro oběd. A až přijde, budeme se tvářit hrozně překvapeně, že ho vidíme, ty jako zakopneš a poliješ mu omy-lem košili červeným vínem. Já se zatím budu muchlovat s tím svým objevem.“ Zakuckala jsem se smíchy.

„Nesmírně ráda bych ti pomohla zničit pár obleků svého brzy exmanžela,“ řekla jsem a pořád se hihňala. „Ale v nejbližší budoucnosti žádné rande neplánuju. Právě teď ve svém životě opravdu žádného chlapa nepotřebuju. Možná už nikdy potře-bovat nebudu.“

Odfrkla si. „Jo, jasně, všechny jsme děsně silné a samostat-né, dokud nám ve tři ráno na vysokém stropu nezačne houkat protipožární alarm a nikdo jiný než my ho koštětem neumlčí.“

Taky jsem odfrkla.

„Ale vážně,“ pokračovala Bri. „Ještě nikdy jsme nebyly obě najednou single. Měly bychom si to užít. Sexy léto sexy holek. Bude to zábava.“

„Já jsem spíš v náladě na léto *Zlatých holek*...“

Zdálo se, že to zvažuje. „To by šlo.“

Venku to pořád cinkalo, a navíc jsem ucítila, že se auto pohybuje, jako by někdo něco připevnil k nárazníku.

„Zajdeme zítra na skleničku?“ zeptala se Bri.

„V kolik? Mám pilates.“

„Tak potom.“

„Dobře, fajn.“

V bočním zrcátku jsem zaznamenala pohyb. Ten muž se vracel ke mně. Přestala jsem drbat psa a vrátila okénko téměř nahoru.

„Hele,“ zašeptala jsem Bri. „Ten chlap se vrací. Čekej.“

Muž stáhl psa k sobě a naklonil se k okénku, abychom se slyšeli. „Můžete zařadit neutrál?“ zeptal se úzkou štěrbínou.

Kývla jsem.

„Až vás vytáhnou, zatáhněte brzdu a vypněte motor, dokud ty řetězy zase neodpojm.“

Znovu jsem kývla a dívala se, jak jde ke svému autu. Bouchly dveře a auto nastartovalo. Potom sebou moje auto trhlo a já pomalu vyjela z příkopu zpátky na silnici. On se vrátil s baterkou a zkoumal plechy.

Na kapotě mi přistála vážka. Seděla naprosto bez hnutí, zatímco ten muž prohlížel pneumatiky mého auta. Potom vypnul baterku a vrátil se dozadu za auto. Ozvalo se další cinkání a za chvíli byl zpátky u mého okénka. „Zkontroloval jsem vám auto. Nevidím žádné poškození. Měla byste v pohodě dojet.“

„Děkuju,“ prostrčila jsem štěrbínou dvě dvacetidolarové bankovky.

Usmál se. „Tohle bylo zdarma. Jed'te opatrně.“

Vrátil se ke svému autu, zatroubil, a když projížděl kolem mě do mlhy, přátelsky mi zamával.

„Sázím stovku, jestli ji dokážeš přesvědčit, aby s tebou odešla,“ řekl Doug a kývl směrem k zrzce, která seděla u baru.

Byla to ta žena, kterou jsem před půlhodinou vytáhl ze škarpy. O patnáct minut později vešla do baru *U válečných veteránů*.

Bylo úterý, devět hodin večer a byl duben. To znamenalo, že tady v baru bylo nacpané prakticky celé město. Sníh roztál a sezona oficiálně skončila. Všechno, až na *Jane's Diner* a tuhle díru, bylo zavřené až do doby, než se ohřeje voda v řece, a v *Jane's* zavírali v osm. Všichni turisté byli ti tam, takže tahle ubohá, nic netušící žena tady vyčnívala jako zanícený prst na ruce. Navíc byla jednou z mála žen v tomhle titěrném městečku, která nebyla ničím příbuzná, ani s nikým z nás nevyrůstala. Půjdou po ní jako diví.

Uchechtl jsem se na svého nejlepšího kamaráda a křídou mazal konec tága. „Od kdy máš u sebe sto dolarů?“

Na barové židličky se rozesmál Brian. „Od kdy máš u sebe pět dolarů? A jestli je máš, koukej je navalit mně. Dlužíš mi za drinky z minule.“

„Tak to ti držím palce,“ zamumlal jsem.

Doug nám oběma zaťal tipec. „Mám je. A mám i těch tvých pět babek, debile,“ ucedil směrem k Brianovi. „A taky nebudu platit celou sázku. Každý vsadíme padesát a ten, s kým odejde, shrábne všechno.“

„Nech ji na pokoji,“ řekl jsem a rozstřelil koule. Rozkutálely se po kulečnickovém stole a šestka krásně zaplula do rohové díry. „Tahle ženská s nikým z tohohle baru domů nepůjde. Věř mi.“

Ženy, jako je ona, si nic nezačínaly s chlapý, jako jsme my.

To auto, které jsem vytáhl z příkopu, byl mercedes. Jeho cena byla vyšší, než kolik my všichni dohromady vyděláme za rok. A to nemluvím o tom, že byla oblečená, jako by mířila na koktejlovou party někde na jachtě. Luxusní šaty, obrovské diamantové náušnice, diamantový náramek – zcela evidentně tudy jen projížděla a zastavila, jen aby si odpočinula. Vlastně mě překvapilo, že vůbec zastavila tady, místo aby pokračovala ještě pětáctýřicet minut do Rochesteru, kde se mohla najíst. Bar *U válečných veteránů* nebyl zrovna gastronomický ráj.

Doug už tahal bankovky z peněženky.

„Nemám zájem,“ řekl jsem a krásně poslal do boční díry kouli číslo osm. „Nechci sázet na lidské bytosti. Není to žádný objekt.“

Doug vrtěl hlavou a díval se na mě. „Tak se aspoň *pokus* nějak se pobavit.“

„Já se bavím.“

„Vážně? Kdy jsi naposledy někoho měl?“ zeptal se Doug. „Jak dlouho už to je, co jste se rozešli s Megan?“

„Já s nikým být nechci. Ale díky.“

Doug pochopil, že se mnou nic nebude, tak se obrátil k Brianovi. „Co ty? Sázím stovku.“

Brian prakticky okamžitě střelil očima po Liz, která pracovala za barem. Doug zakroutil očima. „Je vdaná. *Vdaná*. Musíš se přes to přenést. Začíná to být depresivní. Zaregistruj se na nějaké randící aplikaci nebo tak něco.“ Doug na Briana namířil svou skleničku se spritem. „Minulý týden jsem se na tinderu seznámil s dvojčaty. S *dvojčaty*.“ Zastříhal obočím.

Tohle jsem nemohl nechat bez komentáře. „Opravdu? Takže jsi dokázal zklamat dvě ženské najednou?“

Brian se rozesmál.

Doug mě ignoroval. „Myslím to vážně, chlape. Ona od manžela neodejde. Tak se zaříd' po svém.“

Brian znovu mrknul po Liz. A potom, skoro jako by to bylo znamením, se otevřely dveře do baru a dovnitř vplul Jake ve své policejní uniformě.

Všichni jsme sledovali, jak kráčí k baru.

Cestou plácal lidi po zádech a zdravil hlasitěji, než bylo nutné, jen aby se ujistil, že jsme si skutečně vědomi, že nás poctil svou přítomností.

Obešel bar, jako by mu to tady patřilo, přistoupil k Liz a dramaticky ji políbil. V baru se ozvalo pochvalné výskání a my s Dougem jsme se na sebe podívali. Takový kretén. Podíval jsem se na Briana a viděl, jak se mu zkřivila tvář bolesti.

Sakra, možná má Doug pravdu. Nemyslím si, že by sázky na ženské byly řešením, ale Brian se opravdu potřeboval vzpamatovat. Liz Jakea neopustí – i když by měla.

Mike vyrazil na záchod, a když procházel kolem nás, Doug na něj kývl.

„Hej, Mikeu! Sto babek, když ji přesvědčíš, aby s tebou odešla.“ Ukázal na ženu u baru.

Mike se zastavil a prohlížel si ji přes brýle. Asi se mu líbilo, co viděl, protože vzápětí vytáhl peněženku. „To skoro ani není fér. Dostanu sto babek a k tomu krásnou ženskou.“

Rozesmál jsem se a podíval se na hodinky. „Musím jít. Je čas nakrmit prťe,“ odložil jsem tágo.

Doug zasténal. „To je krucinál pokaždé.“ Mávl rukou. „Fajn. Tak vypadni.“ Potom se podíval přes mé rameno k baru a kývl směrem k té ženě. „Cestou ven se za mě ale přimluv, dobře?“

„Vážně chceš, abych jí lhal?“ oblékal jsem si bundu.

Brian i Mike se rozesmáli.

Doug mě ignoroval a položil své tágo na stůl. „Za chvílku vytáhnu svou tajnou zbraň.“

Uchechtl jsem se a cestou k baru vrtěl hlavou.

„Tak, co to bude?“ zeptala se barmanka a otírala pult.

Měla blond vlasy, na zápěstí vytetovanou růží a sytě růžově nalíčené rty. Byla hezká. Jmenovala se Liz.

Prohlížela jsem si lístek s nabídkou, který mi dala. „Co je dobré?“ zeptala jsem se, protože mě nic moc nezaujalo. Skoro všechno bylo smažené.

„Chilli je domácí,“ nabídla.

Zkroutila jsem pusu. „Já chilli moc nemusím.“

Mlha venku ještě zhoustla, takže mi bylo jasné, že nedojedu domů dřív, než dostanu hlad a začne se mi chtít na záchod. Jediná pumpa ve městě měla zavřeno, takže nevyšel ani záchod, ani svačina. Google mě laskavě navedl na jediné otevřené místo v okruhu sedmdesáti kilometrů – a to byl bar *U válečných veteránů*, o kterém mluvil už můj zachránce z příkopu.

Bylo to tu – omšelé. Stoly byly lemované levnými židlemi. Na zdech byly rozbité pивní reklamy a mezi nimi zarámované medaile a černobílé fotky veteránů. Ze starého jukeboxu u zdi hlaholil „Bennie and the Jets“. Nad barem visela obří jelení hlava s duhovými vánočními žárovkami propletenými v paroží. Bylo to celé takové unavené a kýčovitě. Vůbec jsem si neuměla představit, že bych sem za jakýchkoli jiných okolností vůbec vešla. Ani za milion let.

Vedle Liz se postavila velmi těhotná mladá žena a s rukou na bedrech projela pokladnou svou kartu.

„Tak už vyrazíš domů, Hannah?“ zeptala se Liz a zručně čepovala do sklenice světlé pivo.

„No jo,“ ušklíbla se ta žena. „To děcko mi šlape přímo na měchýř.“

„Nechám ti dýška v kanceláři,“ řekla Liz. Potom se pohledem vrátila ke mně. „Škoda že jste sem nedorazila dřív, než zavřelo bistro. Víte, než přijde léto a vrátí se turisti, je to tu dost mrtvé.“

„Turisti?“ zeptala jsem se.

„No jo. Protéká přes nás řeka Root River. Navíc je to odsud jen dvě hodiny cesty do Minneapolis, takže sem hodně lidí jezdí na víkendy. Jenže teď tu není nikdo, jen místní. A ti jsou tu všichni. *Celých* tři sta padesát.“ Smála se a kývla směrem k přecpanému baru.

Otočila jsem se na židličky. Nelhala. Nebylo tu jediné volné místo.

Jak jsem tak očima projížděla dav, všimla jsem si, že u kulečnickového stolu stojí chlapík, který mě vytáhl z příkopu.

Byl vážně pěkný.

Teď, když měl svlečenou bundu, jsem viděla, že má i pěknou postavu. Byl to takový ten dřevorubecký neupravený typ. Bradka, tmavě hnědé vlasy, oříškově hnědé oči, d'olíčky. Byl vysoký. Měl na sobě flanelovou košili a džíny. Zpod vyhrnutých rukávů mu vykukovala barevná tetování na obou předloktích.

Otočila jsem se dřív, než si všiml, že po něm koukám.

Cinknul zvonek a Liz zvedla hlavu. Obličejem jí proletěl nervózní stín, ale usmála se. Otočila jsem se směrem, kam se dívala. Do baru právě vstoupil policista – velmi hezký. Byl vysoký, hodně přes metr devadesát. Hnědé oči, husté hnědé vlasy. Vypracovaná postava těsně obepnutá běžovou policejní uniformou.

Na boku pouzdro s pistolí a na hrudníku připnutý zlatý odznak. Měl snubní prsten.

„Ahoj, zlato.“ Liz se usmívala a on šel k ní za pult.

Sklonil se a začal ji líbat. Pár lidí začalo hvízdát.

Prstem ji chytil pod bradou. „Přinesl jsem ti svetr,“ díval se jí přímo do očí. Do rukou jí vložil bílou zmuchlanou kouli. „Nechala jsi ho v autě.“

„To je od tebe tak milé,“ Liz se podívala, co drží. „Jo, Jakeu, tohle je...“ zarazila se, když jí došlo, že jsem se nepředstavila. Jake se ke mně otočil a teprve teď si mě všiml.

„Alexis,“ řekla jsem. „Těší mě.“

„Vítejte ve Wakanu.“ Vyslovil to jako wa-khán. „Musím jít,“ řekl své ženě. „O půlnoci tě přijedu vyzvednout.“ Políbil ji, a než odešel, kývl na mě na rozloučenou.

Frustrovaně jsem si povzddechla a vrátila se k jídelnímu lístku. Zvažovala jsem, že si nakonec nic neobjednám. Nic mě nelákalo. „Ještě nějaký tip, co bych si mohla dát, kromě chilli?“ zeptala jsem se.

„Liz,“ ozval se za mnou mužský hlas. „Spočítáš mi to?“

Zvedla jsem oči. Byl to můj zachránce.

Liz se na něj usmála. „Dnes to balíš brzo.“

„Musím nakrmit prtě,“ řekl on. Potom se otočil ke mně a usmál se. „Dobrá večer.“

„Zdravím,“ obrátila jsem se k němu. „Tak se zase potkáváme.“

„A za mnohem lepších okolností,“ opáčil.

Usmála jsem se. „Za to vytáhnutí vám moc děkuju. Vážně jste nemusel.“

„Myslím, že musel.“ Kývl k muži na konci barového pultu, který měl zarudlé oči, rozčuchané vlasy a před sebou sedm prázdných sklenic od piva. „Protože támhleto je váš rytíř v zářivé odtahovce.“

Sykla jsem: „Trčela bych tam celou noc.“

„Né, někdo z nás by u vás zastavil. Za pět, maximálně šest hodin.“

Zasmála jsem se a on se na mě usmál.

„Jsem Daniel.“ Napřáhl ruku.

„Alexis,“ řekla jsem a přijala ji. Měl hrubou a teplou dlaň.

„Asi bych tě měl varovat,“ řekl, když pustil mou ruku. „Vidíš tamty chlapy?“ Kývl ke třem mužům stojícím kolem kulečnickového stolu. „Vsadili se, že tě přesvědčí, abys s jedním z nich odešla.“

Liz za pokladnou zasténala. „To jsou takoví kreténi,“ zamumlala a projela jeho kartu terminálem. „I Brian?“ zeptala se.

„Ne, jen Mike s Dougem,“ ukázal. „Vidíš toho chlápka s brýlemi?“ zeptal se mě.

Otočila jsem se na židli, abych si je prohlédla. „Jo...“

„Má divnou výrazku.“

Odfrkla jsem si a Liz se rozesmála.

„Ten vysoký běloch v té vypasované bundě bydlí u své mámy ve sklepe,“ pokračoval. Blondák se na nás zubil a mával. „Asi tak za pět minut odněkud vytáhne kytaru.“ Podíval se na mě. „Bude hrát ‚More than words‘ od Extreme a bude to hrát velice, velice špatně.“

Liz se smála a podala mu účtenku. „To je pravda. Panebože, proč je to pravda.“

Daniel podepisoval účtenku a já na ni mrkla. Měl útratu za deset dolarů a nechal deset dolarů dýško. Otočil účtenku a posunul ji přes barový pult. „Každopádně hodně štěstí.“ Vyrazil ke dveřím.

„Počkej,“ řekla jsem mu do zad.

Zastavil se a otočil se na mě.

„Kolik sázejí?“

Pokrčil rameny a vytahoval klíčky od auta. „Sto babek.“

„A co ty? Ty sis nevsadil?“

Zavrtěl hlavou. „Já na tyhle věci nejsem.“

„Ne? A co kdybych odešla s tebou? Vyhraješ jejich prachy?“

Nakrabatil čelo. „Nechápu.“

„Víš, stejně jsem na odchodu. Mohl bys vyjít ven se mnou. Vyhraješ sázku.“

Usmál se. „To bys udělala?“

Pokrčila rameny. „Jasně.“

Podíval se přes rameno na chlapy u kulečníku.

Ten v bundě už držel kytaru.

Daniel se otočil zpátky ke mně a v koutcích úst mu cukal úsměv. „Jestli do toho půjdeme, tak se o ty prachy rozdělíme.“

Obrátila jsem se na Liz. „Liz, na škále od jedničky do sériového vraha, jak je tenhle pán nebezpečný? Je v pořádku, když s ním vyjdu ven do tmy na parkoviště?“

Usmála se. „Daniel je *jediný*, s kým bych z tohohle baru odešla.“

„Nevím, jak mám tohle chápat,“ opáčil. „Jsi moje sestřenice.“

Rozesmála se. „Je neškodný.“

„A dodrží slovo a rozdělí se o ty peníze?“ zeptala jsem se.

Liz osušila skleničku. „I když ti idioti své slovo nedodrží a nic mu nedají, *on* ti ty peníze dá. Takový je to chlap.“

Podívala jsem se zpátky na Daniela a on pokrčil rameny. „Nejsem kretén. To mám na sobě nejradši.“

Usmála jsem se. Byl vtipný.

„Dobře,“ řekla jsem. „Dohodnuto.“ Kývla jsem na židličku vedle sebe. „Ale na chvilku si tu se mnou sedni a něco mi říkej. Jinak ti neuvěřím, že jsi mě ukecal.“

Podíval se na hodinky. Potom se podle všeho rozhodl, že má čas, a posadil se.

„Tak mi o sobě něco řekni,“ začala jsem. „Co děláš?“

„Jsem správce,“ odpověděl.

Liz zrovna čepovala další pivo a rozesmála se. „Je starosta.“

Povytáhla jsem obočí. „Páni, *starosta*?“

Hodil po ní pohledem. „Je to spíš čestný titul. Tohle je malé město. Opravdu mám jen minimum povinností.“

Liz zavrtěla hlavou. „Je jen skromný. Dělá tady prakticky všechno. O sobotách vyvolává bingo, je dobrovolný hasič. Dokonce dělá i Santu.“ Kývla k zarámovanému článku nad pokladnou.

Santa přiletěl do Wakanu.

U článku byla barevná fotka tlustého Santa Clause, kterému na klíně seděl malý kluk.

Usmála jsem se na něj a on změnil téma. „A co děláš ty?“

Pokrčila jsem rameny. „Nic, co by stálo za řeč.“

Nechtěla jsem své soukromé věci vytrubovat před cizími lidmi.

Nenutil mě.

„Tak jo,“ odtušil. „A co tě přivádí do Wakanu?“

„Vracím se z pohřbu.“

Najednou zvažněl. „Aha. To mě moc mrzí.“

„Tetě Lil bylo devadesát osm let a prožila překrásný život. Spousty milenců, jak říkávala.“

Usmál se.

„Bydlím v Minneapolis. Tudy jen projíždím. Prosím tě, to je tu vždycky taková mlha?“

„Venku je mlha?“ zeptala se Liz překvapeně.

Daniel zavrtěl hlavou. „Nikdy. Vlastně je to dost divné.“

„Aha. A ty máš teda doma nějaké prtě?“ zeptala jsem se.

Znovu se podíval na hodinky. „Ano. Jmenuje se Chloe.“

„Kolik jí je?“

„Týden.“

„Ach,“ překvapeně jsem vydechla. „To je hodně malá.“

Neměl na ruce snubní prsten – ne, že by to něco znamenalo. Klidně mohl mít dítě i bez svatby.

„Máš přítelkyni?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Nikdy bych na tu sázku nepřistoupil, kdyby ano.“

„No, ty si mě ale domů ve skutečnosti neodvedeš,“ podotkla jsem.

„Ale budu to předstírat. Ani svou hypotetickou přítelkyni bych takhle neshodil,“ zazubil se.

Polkla jsem úsměv. „Takže s maminkou miminka nežiješ?“

Vypadal pobaveně. „Rozhodně ne. Jsem jen pěstoun.“

Liz se usmála. „Chloe je *neskutečně* roztomilá. A on se o ni tak božsky stará.“ Kývla směrem k Danielovi. „Ukaž jí fotku.“

Vytáhl telefon a přejel po něm prstem. Potom mi ho ukázal.

Vybuchla jsem smíchy. „To tvoje prťe je malé *kůzle*? V *pyžamu*?“

„Ano. Za pár týdnů se vrátí domů. Patří Dougovi. Tomu s kytarou. Její máma má mastitidu a Doug by nezvládl noční krmení, tak jsem se nabídl, že pomůžu.“

„Počkej, musím si v tom udělat jasno,“ dala jsem si nohu přes nohu. „Doug mě chce sbalit špatně zazpívanou verzí ‚More Than Words‘, když má doma *kůzle*? Přece, když máš doma *kůzle*, vždycky začneš holku balit větou ‚Mám doma *kůzle*.‘“

Uchechl se. „Technicky vzato mám to *kůzle* doma *já*.“

Liz dala do skleničky led. „Pořád mu říkám, že by na mém profilu na tinderu nemusel mít nic víc než fotku Chloe a adresu.“

Rozesmála jsem se.

Daniel se usmíval a kývl dozadu přes rameno. „Dívají se na nás?“ zeptal se.

Střelila jsem pohledem ke kulečnickovému stolu. „Tak to si piš.“ Vrátila jsem se pohledem k němu. „Doug v bundě Carhartt ladí kytaru. Kolik myslíš, že máme času, než na mě vybalí svou serenádu?“

„Řekl bych maximálně minutu nebo dvě.“

„Dobře.“ Naklonila jsem se k němu. „Budu teď předstírat, že jsi řekl něco *nesmírně* zábavného a rozesměju se. A potom to můžeme zabalit.“

Chytil se za bradu. „Jak se rozesměješ?“

„*Jak?*“

„No jo. Teoreticky musí být to, co ti řeknu, tak dobré, že se mnou odsud odejdeš, i když mě znáš pět minut. Takže to musí vypadat přesvědčivě. Napadá mě, úsměv ve stylu Julie Robertsové?“

Doopravdy mě rozesmál, což na oplátku rozesmálo *jeho* – a bylo to roztomilé. Zlatozelené oči se mu v koutcích zkrabatily do jemných vrásek a celý obličej se mu rozzářil.

Bože, ten se krásně smál. *Fakt* krásně. Něčím mě dokázal zasáhnout přímo do srdce a maličko se mi zatajil dech.

Seděli jsme, hihňali se a já se najednou přistihla, jak si koušu ret a nakláním se k němu ještě o kousek blíž, a s hrůzou si uvědomila, že *flirtuju*. Nejen jako, ale *doopravdy* jsem s ním *flirtovala*.

S Neilem jsem byla sedm let. Věřila jsem, že Neil bude poslední chlap, se kterým kdy budu. Potom jsme se rozešli a já si řekla dost. Konec s chlapy. Žádného nepotřebuju. Nestojím o všechny ty starosti. Absolutně jsem zamítla jakoukoli možnost, že bych šla ještě někdy s někým na rande. Koupila jsem si skvělý vibrátor a ve svých sedmatřiceti letech nadobro opustila randící svět. Nulový zájem.

A teď jsem tady *flirtovala*.

Cítila jsem se, jako když zjistíte, že rostlina, o které jste si mysleli, že jste ji nadobro zahubili, ještě pořád žije a potřebuje jen zalít.

„Ajaj, Doug se blíží,“ zašeptala Liz.

Odtrhla jsem pohled od Daniela. Doug se s kytarou v ruce prodíral k baru.

„Je čas jít,“ řekl Daniel.

Potom mě vzal za ruku, pomohl mi dolů z barové židličky a vyšli jsme spolu ven z baru.

Vzal jsem ji za ruku. Přece jsme se snažili vypadat zcela přirozeně. Odvážné, ale v souladu s rolí.

Neodtáhla se.

Když jsme procházeli barem ven, chlapi na mě zírali s otevřenými ústy. Druhou rukou jsem na ně za zády zvedl prostředníček.

Když jsme došli na parkoviště, pustil jsem ji. Vytáhl jsem z peněženky pár bankovek a podal jí je.

Vzala si je, spočítala a potom mi je zastrčila do kapsy u košile.

„Ale dohoda zněla půl na půl,“ vytáhl jsem peníze a vracel jí je.

„Platím za tu odtahovou službu.“

„Ani nápad. To nemůžu přijmout,“ mával jsem před ní bankovkami.

Založila si ruce na prsou.

„Máš na tom lví podíl,“ naléhal jsem. „Zasloužíš si to.“

„Ani bych tu nebyla, kdybys mě z toho příkopu nevytáhl. A opilému Carlovi bych za odtah zaplatila mnohem víc. Navíc si můžu sama rozhodnout o tom, jak naložím se svými podlouně vyhranými penězi. Takhle to s penězi vyhranými podfukem chodí.“ Suše se na mě usmála.

S úsměvem jsem potřásl hlavou. Viděl jsem, že ji nepřesvědčím, a dál už jsem na ni netlačil, protože jestli jí nebudu muset dát padesát babek, nebudu muset ty prachy zítra tahat z ostatních. Mimo sezonu neměl nikdo peněz nazbyt. A koneckonců celá ta akce stála za to, už pro tu legraci.

„Děláš takové kousky často?“ zeptal jsem se a vrátil bankovky do peněženky. „Musím říct, že já jsem se takhle už dlouho nepobavil.“

Uculila se: „To se musíš tedy hrozně nudit.“

Zasmál jsem se.

Vítr jí foukl do obličeje pramen vlasů a ona si ho prstem stáhla pryč. Bože, byla nádherná. Zrzavé vlasy, světlá pleť, pihy kolem nosu. Tmavě hnědé oči. Sportovní postava. Když se v lese v autě převlékala, viděl jsem nejspíš víc, než by se jí líbilo. Cítil jsem její parfém. Nevěděl jsem, jaký to je, ale odhadoval jsem něco exkluzivního.

Tahle žena byla tak daleko mimo mou ligu, že to ani nebylo vtipné. Nemohl jsem uvěřit, že je vůbec tady. Že stojí na parkovišti s popraskaným asfaltem, uprostřed ničeho, v takových šatech a na takových jehlách. Jako modelka, která si odskočila z focení pro módní časopis a ztratila se.

A s tou mlhou měla pravdu. Válela se kolem parkoviště, jako by kolem baru *U válečných veteránů* bylo nějaké podivné silové pole. Bylo to zvláštní. A nic moc na řízení, to je bez debaty.

Chvilku jsme tam jen stáli. Potom kývla ke svému autu. „No nic, měla bych vyrazit. Musíš nakrmit své prťe – jo, prosím tě, nedá se tu někde poblíž sehnat něco k jídlu?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Nejbližší město je Rochester a to je odsud čtyřicet pět minut cesty na sever.“

Našpulila rty. „To jsem si myslela. No dobře. Těšilo mě napálit s tebou tvé přátele.“

„No jo, mě taky.“

Ještě chvíli se na mě usmívala. Potom se otočila a vyrazila k autu. Já zůstal stát a díval se za ní.

„Počkej,“ zavolal jsem.

Otočila se. „Ano?“

„Mohl bych ti něco uvařit. U sebe doma.“

„A co mi uvaříš? Protože já jsem *velmi* vybíravá,“ prohlásila nevzrušeně.

Usmál jsem se. „No, dinosaurí kuřecí nugety nemám, jestli máš na ně chuť.“

To ji rozesmálo a já se zazubil.

V duchu jsem procházel obsah své lednice. „Nejspíš bych ti ugriloval sýr? A přidal bych čerstvá rajčata a bazalku?“

Povytáhla obočí. „Čerstvá rajčata a bazalku?“

„Mám zahradu.“

„Nejsem typ na jednu noc.“

Zasmál jsem se. „Tak to se vyhrotilo celkem *rychle*.“

„Myslím to vážně. Nikdy jsem to neudělala a nikdy to dělat nebudu. Jestli míříš tímhle směrem, budeš velice zklamán.“

„Nemírím tímhle směrem,“ řekl jsem upřímně a usmíval se na ni.

Kývla a popošla o pár kroků blíž ke mně. „Dobře. Ale musím tě informovat, že si vezmu taser.“

„V pořádku.“

„A rozhodně ho použiju, když budu muset.“ Tvářila se smrtelně vážně.

Nasadil jsem odpovídající vážný výraz. „Nebudeš muset. Ale věřím ti. Vypadáš velmi násilnický.“

Potlačila smích a snažila se zachovat vážnou tvář. „A беру si vlastní auto. Nepojedu s tebou.“

„Samozřejmě.“

„Ještě poslední věc.“ Naklonila hlavu. „Existuje někdo, kdo by mohl mít dojem, že s tebou má vztah?“

Rozesmál jsem se. „Jen ti ugriluju sýr. Není to takový závazek.“

„Jistě, já vím. Ale kdybych já měla dojem, že mám s tebou vztah, a přišla domů a viděla, že nějaké jiné ženské griluješ sýr, nebyla bych šťastná.“

„Řekl jsem, že s nikým nechodím.“

„Ale na to jsem se neptala.“

„Ne,“ pořád jsem se usmíval. „Neexistuje nikdo, kdo by mohl mít dojem, že má se mnou vztah. Existuje někdo, kdo by mohl mít dojem, že má vztah s *tebou*?“

Zasmála se. „Ne.“

„Fajn.“

Usmívala se. „Fajn.“

Vzbudil jsem se druhý den ráno v šest, nahý a šťastný po nejskvělejší noci v životě.

A potom mi došlo, že je pryč.

Do vlastního domu jsem se vplížila potmě a po špičkách, jako puberták, co se vrací po večerce.

Bylo půl sedmé ráno, já měla jen jednu botu, rozcuchané vlasy, byla jsem celá od bahna a zvířecích chlupů a na sobě jsem měla mikinu s kapucí, kterou jsem ukradla cestou ven.

Zpanikařila jsem.

Zpanikařila jsem a utekla, když ještě spal.

Vzbudila jsem se v posteli cizího chlapa v zaprášené garáži v cizím městě uprostřed ničeho se vzpomínkou na nejlepší sex v celém mém životě – s osmadvacetiletým klukem.

Bylo mu *dvacet osm*.

V noci jsem šla na záchod a půjčila si jeho mikinu. Když jsem si myla ruce, vypadla mu z kapsy peněženka a já uviděla jeho řidičák.

Věděla jsem, že je mladší než já. Jen mi nedošlo, že skoro o deset let.

Měla jsem náhodný sex na jednu noc s absolutně cizím chlapem, který byl *o deset let* mladší než já.

Co je to se mnou? Tyhle věci přece nedělám. Nikdy nemívám náhodný sex. Nechovám se riskantně. Neila jsem donutila čekat dva měsíce, než jsem se s ním vyspala, a když k tomu nakonec došlo, bylo to během dokonale naplánovaného výletu

do Mexika. Týden jsem si vybírala prádlo, které jsem si na tu příležitost chtěla obléknout, nechala jsem si udělat depilaci a na posteli byly okvětní plátky růží. Nikdy v životě jsem se nevyspala s nikým, s kým jsem nechodila. A teď udělám výjimkou s chlapem, kterého jsem právě potkala a který je skoro stejně starý jako Neilův syn.

Totálně jsem zpanikařila.

Uprostřed noci jsem se oblékla a utekla. Cestou ven jsem šlápla do psího hovínka. Nebo to možná bylo prasečí hovínko? Nebo kozí? Nevím, ale ať to bylo cokoli, bylo toho tolik, že mi to stáhlo botu z nohy a já ji tam nechala, jako ještěrka, co se klidně zbaví konce ocásku, jen aby se zachránila.

Dobelhala jsem se do svého obýváku a hodila klíče na komodu.

„Kde jsi byla?“

Tajemný mužský hlas se ozval z Neilova oblíbeného křesla a já zalapala po dechu. Potom se rozsvítilo světlo a mé srdce znovu začalo bít.

„Dereku! Panebože, vyděsil jsi mě k smrti!“

Můj bratr, dvojče, na mě rozzářeně hleděl z křesla. „Nazdárek, sestřičko.“ Potom si mě celou prohlédl a znepokojeně se naklonil dopředu. „Jsi v pořádku?“

Odfrkla jsem si a podívala se na své zničené šaty a bosou nohu. „No jo.“ Vydechla jsem. „Jsem v pohodě. Jak ses sem dostal?“

„Kód alarmu máš stejný jako u telefonu.“

„Ty znáš kód k mému telefonu?“ Natáhla jsem se a zula si zbylou lodičku.

„Znám všechny tvoje kódy. I když je změníš.“

Suše jsem se zasmála. S bratrem jsme měli dokonale vyvinutou telepatii, jak to dvojčata mívají. Odjakživa.

„Jak to, že jsi tady?“ bosa jsem přešla přes celý pokoj a plácla sebou na gauč. „Myslela jsem, že budeš ještě šest týdnů v Kam-bodži.“

„Vrátil jsem se dřív.“

„Ale ne o tolik dřív, abys mě zachránil před púlkou týdne strávenou o samotě s rodiči v Cedar Rapids,“ střelila jsem po něm.

„Tam bys mě nedotáhla ani párem volů.“

Znovu jsem se rozesmála, opřela si hlavu o gauč a zavřela oči.

„Ty máš *cucfleka*?“

Hlava mi vyletěla nahoru. „COŽE!?“ Vyskočila jsem a běžela k zrcadlu nad kredencí, abych si prohlédla svůj krk.

„Krucifix,“ ucedila jsem při pohledu na fialovou modřinu pod uchem o velikosti pětikoruny.

„To je dost jako středoškolské retro, sestřičko, nemáš ten pocit? A trochu mě štve, že jsi mi neřekla, že jste s Neilem zase spolu.“

Zasténala jsem a sáhla si na to nadělení. „Nejsme.“

Derek si mě prohlížel. „Tak kdo ti...“ V tu chvíli zaregistroval i mou mikinu s kapucí. „A od kdy nosíš tyhle věci?“

„Nenosím,“ odpověděla jsem a pořád pozorovala modřinu. Budu si přes to muset dát náplast, byla obrovská. Odtáhla jsem mikinu a zakroutila očima. Na prsu jsem měla další. Podívala jsem se znovu. Na obou.

Derek tiše čekal, než zhodnotím škody.

„Někoho jsem potkala. Je konec,“ vykašlala jsem se na zkoumání a plácla sebou zpátky na gauč. Rukama jsem si přejela přes obličej.

„Někoho jsi potkala? Kdy?“

Naklonila jsem hlavu a podívala se na něj. „Asi před deseti hodinami?“

Zamrkal. „Fajn. Padla na tebe krize středního věku. Tohle už jsem viděl. Seženeme ti pomoc.“

Zasmála jsem se. Bože, nejspíš to *opravdu* je krize středního věku. Jak jinak bych to mohla vysvětlit?

„Cestou z pohřbu jsem vyjela ze silnice a zůstala trčet v příkopu. Přijel jeden chlápek a vytáhl mě. Byl milý a moc hezký a já s ním šla k němu domů, protože mi nabídl grilovaný sýr – a ten byl moc dobrý mimochodem. Všechno připravil jen z věcí ze svého skleníku. Potom tam najednou začalo pobíhat to prase a já byla celá od bahna...“

„Prase?“ Tvářil se pobaveně.

„Jo. Vyběhlo z lesa. Vyděsilo mě k smrti. Mělo snad sto padesát kilo. Nespíš uteklo z farmy poblíž, co já vím. Bylo přátelské. Pohladila jsem ho. Pak na mě ještě skočil pes. A ten chlápek měl ještě malé kůzle v pyžamu a...“

Derek zvedl ruku. „Už nic neříkej, vysvětlila jsi mi to dokonale.“

Unaveně jsem se zasmála.

„Každopádně z toho nic nebude,“ zamumlala jsem. „Neznám ani jeho příjmení.“

„Použili jste ochranu?“

„Ano. Samozřejmě. Já mám pořád tělísko a on měl kondom.“

Vlastně několik... Při vzpomínce na to jsem celá zrudla.

„Dobře. No, jsem rád, že ses pobavila – a že to nebylo s Neilem.“

Odfrkla jsem si. „Jo, já taky.“

„Pořád tu vidím jeho věci.“ Kývl směrem ke garáži.

Přejela jsem si rukou po čele. „Všechno jsem mu zabalila, ale odmítá si pro to přijet.“

Derek se předklonil a položil si lokty na kolena. „Je mi líto, že jsem tu nebyl, když k tomu došlo,“ řekl vážně.

„To je v pohodě. Zachraňoval jsi svět,“ opáčila jsem unaveně.

Derek strávil posledních šest měsíců jako dobrovolník u Lékařů bez hranic. Byl plastický chirurg. Výborný. Ošetřoval oběti popálení a děti s rozštěpem. Těžko jsem se na něj mohla zlobit za to, že tu nebyl, aby osobně poslal Neila do háje – jestli to chápu správně, udělal to velmi důkladně přes satelitní telefon.

Podívala jsem se na něj. „Proč jsi zpátky? Propustili tě dřív?“

Začal se usmívat. „Řeknu ti to, ale musíš mi podepsat dohodu o mlčenlivosti.“

Zasmála jsem se jeho vtipu, ale on sáhl do tašky, kterou měl pověšenou na židli, a vytáhl kus papíru a pero.

Zamrkala jsem na něj. „To si děláš srandu.“

„Podívej, nežádal bych tě o to, kdybych to neslíbil.“ Posunul papír ke mně.

Prohlížela jsem si ho. „Takže ty chceš, abych ti podepsala mlčenlivost, než mi jako své sestře a nejbližší důvěrnici řekneš, proč sedíš v mém obývacím pokoji?“

Posunul papír ještě blíž ke mně a poklepal ukazováčkem na řádek podpisu.

Zavrtěla jsem hlavou, zvedla papír a podívala se na něj. „Co to je?“

Zvedl ruku, aby mě umlčel. „Prostě to podepiš a pak ti řeknu úplně všechno.“

Povzdechla jsem si. „Fajn,“ zamumlala jsem a naškrábala své jméno na tečkovanou čáru. Vrátila jsem papír na stůl a pero hodila na něj. „Tady máš svou administrativu. A povídej.“

„Oženil jsem se.“

Vystřelila jsem jak péro z gauče. „COŽE?!“

Derek zářil jako sluníčko. „Minulý víkend. Známe se půl roku.“

Zírala jsem na něj s otevřenou pusou. „A mně jsi o tom neřekl?“

„Nemohl jsem. Slíbil jsem to. Bylo to pro ni moc důležité.“

„Ale... ale my si přece říkáme všechno,“ pokračovala jsem nevěřičně.

Kývl. „Já vím. A z toho bys taky měla pochopit, jak důležitá je pro mě její důvěra.“

Znovu jsem padla na gauč a očima těkala po svých dlaních v klíně. „Oženil ses...“ Vydechla jsem. A pak jsem k němu zvedla oči. „S kým?“

„Jmenuje se Nikki. Je zpěvačka. Slavná. Přijela do Kambodže pomoci zakládat domov pro ženy, které přežily sexuálně motivované únosy.“

V hlavě jsem si projížděla svůj omezený seznam známých zpěvaček. „Nikki... Nikki... Jak dál?“

„Vystupuje jako Lola Simoneová.“

„Nene,“ vydechla jsem.

Zubil se na mě.

„Nevěřím, že ses oženil s Lolou Simoneovou.“

„Je to tak.“ Podával mi svůj telefon.

Zírala jsem na jejich společnou fotku, která se tvářila jako svatební.

Lola Simoneová byla obrovská rocková superstar, asi jako Lady Gaga. Jen na té Derekově fotce vůbec nevypadala jako na fotkách z bulváru. Vypadala normálně. Měla hnědé vlasy spadlé na ramena, skromné bílé šaty s květinovým závojem. Derek byl v bílém plátěném obleku a zářil.

„Je neuvěřitelná, Ali. Je to ta nejúžasnější ženská, jakou jsem kdy potkal.“

Zvedla jsem k němu oči. „A oženil ses s ní. Beze mě?“

Jeho úsměv o trochu povadl.

„Nebyl tam nikdo. Jen její agent, Ernie. Museli jsme to udržet v tajnosti,“ vzal si zpátky svůj telefon. „Soukromí je pro ni nesmírně důležité. Lidi ji poznávají všude, kam vkročí. Nikdy není anonymní. Neustále se za ní honí paparazzi. Takže bylo snazší udělat to tam a potichu.“

„No a kdy nás seznámíš? Nepřijela s tebou?“

„Ten její projekt je moc náročný, takže nemohla odjet. A nejezdí sem moc ráda.“

„Tak ale dřív nebo později bude muset přijet, ne? Ty tu žiješ a tvá dobrovolnická práce za pár týdnů skončí.“

Znovu mu o něco poklesly koutky. „Ali, já se sem už nevrátím.“

Mrkala jsem na něj. „Cože? Co tím myslíš?“

„Stěhuju se do Kambodže a budu tam žít se svou ženou.“

Cítila jsem se, jako by mi dal pěstí do břicha. „Stěhuješ se do Kambodže...“ opakovala jsem nevěřičně.

„Pomůžu jí rozjet ten domov. Budu dál dělat dobrovolníka. Potřebují chirurgy a můžu tam pomoci spoustě lidí.“

Opřela jsem se. A potom mi teprve došlo, co to pro mě znamená. Zvedla jsem k němu oči. „Ne. Nemůžeš mě tu s ním nechat.“

Nějak dokázal vypadat ještě utrápeněji než doted'. „Zvládneš to.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. To teda rozhodně nezvládnu. Tohle mi nemůžeš udělat, Dereku. Já už s Neilem nemůžu pracovat. Nemůžu. Zkusila jsem to. Požádala jsem o práci v jiných nemocnicích. Nemůžu se s ním každý den potkávat.“

Přejel si rukou přes obličej. Neodpověděl. Díval se někam dozadu za mě. Nedokázal se mi podívat do očí.

Byla jsem Montgomeryová.

Montgomeryové pracovali v nemocnici Royaume Northwestern od chvíle, kdy byla v roce 1897 postavena. Pocházela jsem

z rodiny legendárních lékařů, kteří po celá desetiletí mílovými kroky posouvali medicínu vpřed. Byli mocnými filantropy, kteří umožnili realizaci celé řady programů a klinických studií, díky kterým se nemocnice Royaume proslavila. Bylo to rodinné dědictví. Byli jsme jako Vanderbilt nebo Carnegie ve světě medicíny. Loni o nás natočili dokument pro historický kanál v rámci jejich projektu *Titáni přemyslu*. Půlka nemocnice nesla naše jméno. Byla tu Památná zahrada Montgomeryů, Pediatrické křídlo Montgomeryů. Za téměř sto dvacet pět let existence nemocnice neuplynul ani jediný den, kdy by někdo z Montgomeryů nebyl zaměstnancem nemocnice. Bylo to víc než tradice. Byli jsme instituce.

Pracovali tam máma s tátou, ale v březnu odešli do důchodu. Pracoval tam Derek i já. Ale když Derek odejde...

Budu tam muset zůstat. Budu to už jen já.

Nemůžu být ta Montgomeryová, která přeruší řadu. Nemůžu zničit franšizu. Doslova by se o mně psalo v učebnicích dějepisu.

Jako by mi právě podepsal doživotní vězení. A on to věděl.

„Podívej,“ řekl. „Třeba už je čas ten řetěz přeseknout. Ta nemocnice se nerozpadne jen proto, že v ní nebude pracovat žádný Montgomery...“

„Skvělé. Výborný nápad. Tak co když odejdu první já a teprve potom dáš výpověď ty.“ Naklonila jsem hlavu a on pevně stiskl rty. „To jsem si myslela.“

Odvrátil zrak. „Je nějaká šance, že by třeba odešel Neil?“

„Je primářem chirurgie. Pracuje v Royaume už dvacet let. Myslím, že do něj spíš uhodí blesk, než by odešel pracovat jinnam.“

Znovu se na mě podíval a chvíli jsme zůstali potichu. „Omlouvám se. Víím, do jaké pozice tě tím stavím.“

Dívala jsem se mu do očí a přemáhala mě vlna bezmoci.

„Nevíš, jaké to je, Dereku – jak mě Neil bude pomalu rozkládat. Bude vykládat nesmysly, abych měla pocit, že si zasloužím, co udělal, a já budu postupně víc a víc zmatená a zlomená a vyčerpaná, a nakonec ho vezmu zpátky jen z čirého zoufalství. Já *musím* odejít, Dereku. Nemám žádnou jinou možnost, jak se chránit.“

Dlouho zůstal potichu. „Já ale musím žít svůj život, Ali. A ten je s Nikki, tam, kde můžu dělat to, k čemu jsem byl předurčený.“

Schovala jsem obličej do dlaní.

Mlčeli jsme.

„Jak to, že jsem to necítila?“ zašeptala jsem. „Jak to, že jsem nevěděla, že se zamilováváš a rozhoduješ k něčemu tak velkému? Měla jsem to cítit. Měla jsem cítit chybu v matrixu.“

„Jak to, že jsem nevěděl, že ti Neil ubližuje, dokud jsi mi to neřekla?“

Popotáhla jsem a zvedla hlavu, ale nemohla jsem se na něj podívat.

„Spoustu let mě připravoval o malé kousíčky mě samotné,“ řekla jsem tiše. „Snažím se poskládat všechno zpátky a teď mi říkáš, že to musím udělat bez tebe? Navíc, když on je pořád po-
blíž?“

Posunul se ke mně blíž. „Jsi dost silná na to, abys to zvládla. A v Royaume máš všechny své kamarády. Nenech se od něj vyhnat. Zasloužíš si tam pracovat. Tedy pokud tam pracovat chceš.“

Ano, měla jsem v nemocnici kamarádky. Jessicu, Bri a Gabby. Jenže ty nemohou vyrovnat fakt, že budu po zbytek života pracovat s Neilem – a *bude* to až do konce. Nikoho jiného totiž nemám.

Momentálně si Neil hraje na litujícího expřítele. Ale to nebude trvat dlouho. Jakmile zjistí, že se k němu nevrátím, změní taktiku a začne být zlý.

Vždycky je nakonec zlý.

Znovu jsem schovala obličej do dlaní. „Proč musím být zrovna já tím posledním článkem v chovném programu Montgomeryů? Je to jako nějaký krutý vtip.“

Máma s tátou měli Dereka a mě čistě pro účely pokračování rodinné linie. Vychovávali nás, formovali, pečovali o nás a od prvních okamžiků nám vštěpovali, že jsme předurčeni k práci v nemocnici Royaume Northwestern a že pokud se někdy vdám, nemohu si vzít manželovo příjmení. Ale já jsem ve světle reflektorů stát neměla. Měl to být *Derek*.

Cítila jsem, jak mě chytil za ruku. „Nenech je rozhodovat o tom, jaký život budeš žít. Máš jen jeden.“

Jeho slova zůstala viset mezi námi. Ale já byla moc slabá, než abych na ně reagovala.

Derek znal pravdu. Já jsem teď už neměla na vybranou.

Nikdy, už nikdy se odsud nedostanu.